

Gfv.IV.30.251/2012/9.szám

A Kúria a dr. Szabó Iván Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó Iván ügyvéd) által képviselt Tata Város Önkormányzata felperesnek a dr. Németh L. Zsolt Ügyvédi Iroda (üi.:dr. Németh L. Zsolt ügyvéd) által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság előtt 20.G.40.089/2009. számon megindított és a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.339/2011/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében az alperes által 71. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezését hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 (négy százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint a felperes önkormányzat a 313/2008. (XI. 26.) számú határozatával érvényesnek és eredményesnek nyilvánította az általa a távhőszolgáltatás biztosítása tárgyában kiírt pályázatot, amelynek nyertese az alperes volt.

A nyertes pályázó és az önkormányzat között ezt követően tárgyalások folytak a keletkező faapríték elhelyezésére szolgáló nagyobb terület alperes általi bérbe vételéről, illetve arról, hogy az alperes jelezte igényét, amely szerint a fogyasztói szerződéseket az egyes fogyasztók helyett társasházakkal kívánja megkötni, és szándékában állt áttérni az 1/12-es, azaz a havi alapú számlázásra, továbbá rendezni kívánta a távhődíjat nem fizető

fogyasztók helyzetét. Az alperes álláspontja az volt, hogy a távhődíjat rendszeresen nem fizetők, de a távhőszolgáltatás rendszeréből technikai okok miatt nem kiiktatható fogyasztók okozta bevételkiesés gazdasági kockázatát a felperes legalább részben vállalja át. A felperes nem zárkózott el az együttműködéstől, a felek megegyeztek, hogy amennyiben köztük a megjelölt kérdésekben megállapodás születik, azt külön okiratban, a megkötendő koncessziós szerződés 4.számú mellékletében rögzítik.

2009. március 25-én a felek aláírták a .. város közigazgatási területére vonatkozó távhőszolgáltatási tevékenység gyakorlásának jogát 20 év időtartamra átengedő koncessziós szerződést. A szerződés tárgya a felperes tulajdonában levő városi távhőellátó rendszer működtetésének átengedése volt. Az alperes kötelezettséget vállalt, hogy a koncessziós tevékenység gyakorlására a szerződés aláírásától számított 90 napon belül 100 %-os tulajdonában álló, minimum 50.000.000 forint alaptőkéjű gazdasági társaságot alapít. Amennyiben ezt a kötelezettségét megszegi, a felperes jogosult a koncessziós szerződést azonnali hatállyal felmondani. A felek rögzítették a megállapodásban, hogy a koncessziós tevékenység alperes általi megkezdését követően keletkező kintlevőségek kezelése az alperes feladata. A megállapodás 6.1. pontja értelmében a szerződés 1.számú melléklete tartalmazza a birtokba adandó vagyontárgyak jegyzékét és rögzítette, hogy a felperes a vagyontárgyakat a koncesszióköteles tevékenység gyakorlásának, a koncesszor általi szabályszerű megkezdésével egyidejűleg adja a koncesszor birtokába. 2009. április 7-én adatokat tartalmazó eszközlista e-mail formájában történő átküldésére került sor, majd az alperessel folytatott egyeztetéseket követően, elektronikus úton a felperes 2009. június 26-án küldte meg az 1.számú mellékletet az alperesnek.

A felek között folyamatosan e-mail váltások, személyes egyeztetések folytak, amelyek csak a bérbe adandó terület vonatkozásában vezettek eredményre. 2009. július 23-án az alperes írásbeli tájékoztatást küldött a felperesnek, amelyben kifejtette, hogy a felperes megszegte a koncessziós szerződés 6.1 pontjából eredő kötelezettségét, mert nem küldte meg az alperes részére a szerződés 1. számú mellékletét. Így az alperes nem volt abban a helyzetben, hogy pontos üzleti tervet készítsen, ami az engedélyeztetési eljárás megindításához nélkülözhetetlen lett volna. Miután a felperes ígérete ellenére a kintlevőségek kezelésének problémáját nem sikerült megoldani, így az alperes számára a beruházás gazdaságilag bizonytalanná vált, a koncessziós szerződésben vállaltak nem teljesíthetők. Arra is hivatkozott, hogy az Alkotmánybíróság határozata következtében egyszerűbbé vált a fogyasztók számára a távhőszolgáltatásról való leválás, így a jogi környezet is az alperes számára kedvezőtlenül változott. A koncessziós szerződés Ptk. 312. § (1) bekezdése szerinti lehetetlenülése miatt kezdeményezte a szerződés közös megegyezéssel

történő megszüntetését, amelynek hiányában a koncessziós szerződést tévedés címén bíróság előtt megtámadja.

A felperes elzárkózott a közös megegyezéssel való megszüntetéstől, és 2009. szeptember 17-én a koncessziós szerződést azonnali hatállyal felmondta, a szerződés 2.3 pontja valamint a koncesszióról szóló 1991. évi XVI. törvény (Ktv.) 17. § (1) és (2) bekezdései alapján. A szerződésszegésre tekintettel a lehetetlenülés következményeit választva kártérítést követelt az alperestől a Ptk. 312. § (2) bekezdése alapján.

2009. október 2. napján a felperes üzemeltetési szerződést kötött a ..-vel a távhőtermelés és a távhőszolgáltatás biztosítására, amely megállapodás tárgya a koncessziós szerződéssel érintett távhőrendszer 20 éves, határozott időtartamú üzemeltetése volt. A bérleti díjat a felek 200.000.000 forint + áfa összegben határozták meg.

A felperes keresetében a Ptk.313.§-a alapján 3.059.050 forint szerződéskötésből eredően felmerült kártérítés és 271.989.034 forint elmaradt koncessziós díj megtérítésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Viszontkeresetében a koncessziós szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján. Hivatkozása szerint a felek szerződése a Ktv. 1. § d) pontjába ütközik, mivel az önkormányzat csak a saját tulajdonát képező eszközöket adhatja koncesszióba. Ezzel szemben a felperes a szerződés megkötését követően, 2009. május 1-jén szerezte meg a koncesszióval érintett eszközök tulajdonjogát. Álláspontja szerint a Ktv. 8. § (2) bekezdés e) pontját is sérti a szerződés, mert sem a pályázati felhívás, sem a szerződés nem tartalmazott erre vonatkozó előírást. Kérte az érvénytelenség megállapítását a Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján is, mivel a koncessziós szerződés aláírásakor abban a téves feltevésben volt, hogy a felek közt aláírásra kerül a 4.számú melléklet. Ezt a tévedését pedig a felperes okozta.

Az elsőfokú bíróság arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 71.989.034 forintot és annak 2009. július 28-tól járó késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Az alperes viszontkeresetét teljes egészében elutasította.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését részben és akként változtatta meg, hogy az alperes által fizetendő kártérítés tőkeösszegét 50.143.794 forintra leszállította. A

kamatfizetésre vonatkozó rendelkezéseket úgy módosította, hogy 21.218.050 forint után 2009. szeptember 18. napjától, a 18.659.000 forint után 2010. január 1. napjától és 10.266.744 forint után 2010. július 15. napjától köteles megfizetni az alperes a felperesnek az első fokú ítéletben meghatározott mértékű késedelmi kamatot. Az első fokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezéseit akként változtatta meg, hogy az alperes által az államnak fizetendő feljegyzett eljárási illeték összegét 162.000 forintra, a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét pedig 508.000 forintra leszállította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 420.000 forint másodfokú perköltséget. Ezt meghaladóan úgy rendelkezett, hogy a felek maguk viselik a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket.

Az ítélet tábla megállapította, hogy 2009. március 25-én a peres felek a koncessziós szerződést, annak 14.1 pontját, mint akarattal mindenben egyezőt aláírták. Az a körülmény, hogy az alperes a kintlévőségek kezelése körében a pályázatban és a koncessziós szerződésben foglaltaknál kedvezőbb pozíciót kívánt elérni, a felperes pedig nem zárkózott el az egyeztetések során attól a lehetőségtől, hogy a hátralékok rendezésében átmeneti segítséget nyújtson és a 4.számú melléklet tartalmát képező egyéb kérdésekkel kapcsolatban együttműködési szándékot mutatott, nem értékelhető akként, hogy az e körben kötendő megállapodás az aláírt koncessziós szerződés létrejöttének vagy teljesítésének feltétele. A szerződés 14.1 pontjában foglaltakkal szemben az alperesnek egyértelműen kifejezésre kellett volna juttatnia azt a szándékát, hogy a kintlévőségek kezelésének hiányában a koncessziós szerződés megkötését nem kívánja. Az ítélet tábla rámutatott, hogy az alperes a felek közt érvényesen létrejött szerződést megszegve, a legalább 50.000.000 forint törzstőkéjű koncessziós társaságot nem hozta létre, ezért a felperes alappal mondta fel a felek közti koncessziós szerződést és az alperes szerződésszegése a Ptk. 318. §-a alapján kártérítésre ad alapot.

Az alperes nem vitatta a kártérítésösszagszerúsége körében a 3.059.050 forint összegű kár felmerültét. Azonban helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperes kárenyhítési kötelezettségének csak részben tett eleget. A 2009-2010. évi fűtési szezonban a meghiúsult koncessziós szerződés ellenére is a felperesi önkormányzatnak a fűtésszolgáltatásra irányuló jogszabályi kötelezettségének eleget kellett tennie. Ekkor újabb koncessziós pályázat kiírására nem volt lehetőség, így 2009-2010. évben a távhőszolgáltatást csak a ..-vel kötött üzemeltetési szerződés alapján tudta megoldani. 2010. júliusára megszűnt az a kényszerhelyzet, amely a felperest a ..-vel létrejött üzemeltetési szerződés megkötésére ösztönözte. Ezért az elmaradt haszonösszagszerúségének meghatározása során csak a 2009. év és 2010. év első felében, a szerződés alapján felperesnek járó koncessziós

díjak összege vehető figyelembe. Tehát a felperes elmaradt haszna 49.084.744 forint, amelyhez a koncessziós pályázattal kapcsolatos 3.059.050 forint összegű költség hozzáadásával a felperes teljes kára 52.143.793 forint, ebbe beszámítva az alperes által már kifizetett 2.000.000 forintot a fizetendő kártérítés összege 50.143.794 forint.

A kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját a 2009. év I. félévére járó elmaradt koncessziós díj összege után a koncessziós szerződés felmondásának időpontjában, a 2009. II. félévére, illetve 2010. I. félévére vonatkozó koncessziós díjak esetén a díj szerződés szerinti esedékességének időpontjától kezdődően állapította meg.

Az ítélet tábla kifejtette: az alperes által megjelölt okokból a koncessziós szerződés nem érvénytelen. A megállapodás nem sérti a Ktv. rendelkezéseit. A koncessziós díj áfa-tartalmának és időtartamának meghatározása nem eredményez érvénytelenséget, és az alperes tévedése sem volt megállapítható.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és új határozat meghozatalát, illetve a megfelelő bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését kérte.

Az alperes érvelése szerint az ügyben eljáró bíróságok a bizonyítékokat nem megfelelően mérlegelték, annak alapján helytelenül állapították meg, hogy a peres felek által megkötött szerződés létrejött, és jogszabálysértő, hogy a jogerős ítélet nem bírálta el az erre vonatkozó alperesi fellebbezést. Előadta, hogy az okirat aláírására protokolláris okokból került sor, annak megtörténtekor a szerződés lényeges feltételeiben nem állapodtak meg, azokat további tárgyalásra utalták. Nem értékelték az eljáró bíróságok, hogy a felperesi önkormányzat a pályázat során nem tett említést arról, hogy a pályázat benyújtójának számolnia kell azzal: a koncessziós tevékenység igénybe vevőinek megközelítőleg 6 %-a, tehát több mint 100 háztartás rendszeresen nem fizeti meg a szolgáltatási díját, és ezen fogyasztókat nem fizetés ellenére is el kell látni távhőszolgáltatással. Ezt az információt a felperes nem vitásan 2009. január 13-án közölte az alperessel. Ennek lényeges kihatása van a szerződés teljesíthetősége, a beruházás megtérülése szempontjából. Előadta, hogy a 2009. február 20-ai megbeszélésen megegyezés jött létre, miszerint a szerződésnek lesz egy 4.számú melléklete. A peres felek levelezésére és .. tanúvallomására hivatkozott e körben.

Helytelenül értékelte a másodfokú bíróság, hogy az alperesnek kellett volna jeleznie: e megállapodás hiányában nem kívánja megkötni a szerződést, az alperes ezt kinyilvánította. Ugyanakkor jóhiszeműen és az általános együttműködési kötelezettségnek eleget téve beleegyezett a felperes kérésébe, hogy a felperes azt nem a

szerződés törzsszövegében rendezi.

Mindkét fél jelentőséget tulajdonított az 1.számú mellékletnek is. Ennek hiányában az alperes sem az üzleti tervezést, sem a tényleges üzemeltetéshez szükséges engedélykérelmeket nem tudta benyújtani. A melléklet a szerződés aláírásakor nem létezett és az a későbbiekben sem született meg.

Álláspontja szerint a szerződés aláírásakor mindkét fél által tudott és a felperes által sosem vitatott tény volt, hogy a szerződésnek mindkét fél általi aláírásakor a szerződés lényeges tartalmában a felek még nem állapodtak meg.

Az eljáró bíróságoknak észlelniük kellett volna, hogy a Ptk. 205. §-a alapján szerződés nem jött létre a felek között és a jogviszonyt ennek megfelelően kellett volna rendezni. Utalt a GK. 5.számú állásfoglalásra, amely kimondja, hogy nem jön létre szerződés, ha a felek akaratát kifejező lényeges kérdésben eltérés van.

Mindkét fél hivatkozott az eljárás során arra, hogy a szerződés nem lépett hatályba. Ennek ellenére ezt a kérdést sem vizsgálták az eljáró bíróságok és nem állapították meg, hogy ha a szerződés létrejött, akkor az mikor lépett hatályba. A felperes szerint az a koncessziós társaság megalapításáig nem lépett hatályba, az alperes szerint pedig az 1. és 4.számú melléklet elkészültéig. Utalt a Ptk. 228. § (1) bekezdésében foglaltakra. Az alperes 2009. március 24-ei levele a felek között lefolytatott kommunikációval együtt egyértelműen jelezte, hogy az 1. és 4.sz. melléklet tartalmában történő megállapodás, illetve annak elkészítése, mint feltétel bekövetkezéséhez kívánta kötni a szerződés elfogadását. Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra jutott, hogy a feltétel meghatározása nem elég pontos, ezért az a lehetetlenüléshez nem vezetett. Az alperes egy jövőbeni esemény bekövetkezésétől tette függővé a szerződés egy részének aláírását. A felperes nem készítette el az 1. és 4.sz. mellékleteket, amelyek tartalmáról a felek meg kívántak állapodni és ez a felvett bizonyítás alapján megállapítható. Az elsőfokú bíróság a feltétel tűzését nem vizsgálta, kizárólag mint lehetséges lehetetlenülési körülményt értékelte, a másodfokú bíróság pedig úgy ítélte meg, hogy ez csak akkor lehetett volna feltétel, ha kinyilvánítja az alperes, hogy ennek hiányában a szerződést nem kívánja megkötni. Iratellenes és jogellenes a Ptk. felfüggesztő feltétellel kapcsolatos ilyen szűkítő értelmezése. A másodfokú bíróság a fellebbezés ellenére nem foglalkozott ezen körülmény megfelelő jogi értékelésével.

A koncessziós szerződés 17.2 pontja értelmében a szerződés abban az időpontban lép hatályba, amikor a koncesszor a koncessziós társasággal összefüggő összes követelményt teljesíti és a koncesszióköteles tevékenység gyakorlásához szükséges összes

hatósági engedélyt megszerezte. A szerződés 22. pontja és a szerződésnek megfelelő koncessziós társaság létrejöttével határozza meg a szerződés hatályba lépését. A Ktv. 23. § (1) bekezdésére hivatkozott, valamint a BDT 2003.751 számú döntésre. A jogszabályi rendelkezés és a szerződés alapján megállapítható, hogy a szerződés megkötésétől számított 90 napig függő jogi helyzet állt fenn, a szerződés a 90 napon belül és azt követően sem vált hatályossá, így a felperes és az alperes között nem volt hatályos és érvényes szerződés. Az alperes ezekre hivatkozott, de az ítéletek e körülményekkel kapcsolatban indokolást nem tartalmaznak.

A szerződés érvényességével kapcsolatban kifejtette, hogy az alperes a megtámadási határidőn belül hivatkozott arra, hogy a szerződés aláírásakor a felperes tévedésbe ejtette azzal, hogy azt kommunikálta számára: a 4.számú mellékletben megállapodásra fognak jutni. Több egyeztetést tartottak a kintlevőségek kezeléséről, ahol a felperes egyszer sem fejezte ki, hogy ennek a kérdésnek a rendezését nem a közös megállapodás alapján képzeli el.

Az alperes tévedését nyilvánvalóan a felperes okozta, az előadott bizonyítékok alapján egyértelmű, hogy az alperes ezen ígéret nélkül a szerződést nem írta volna alá.

A koncessziós szerződés semmissége vonatkozásában előadta: a felperes jogszabályba ütköző módon közölte, hogy a tevékenység végzése áfa-mentes, holott valójában áfa-körbe tartozott. A megkötött szerződés ellentétes a pályázatban szereplő feltétellel, a Ktv. rendelkezéseivel és ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis.

A koncessziós törvény 7/A. § kogens rendelkezésével szemben a szerződés megkötésekor a szerződéssel érintett vagyontárgyak még nem képezték az önkormányzati törzsvagyon részét.

A szerződés a pályázattól és a Ktv. rendelkezésétől eltérően 20 és fél évre tartalmaz díjfizetési kötelezettséget.

Amennyiben a Kúria azt állapítaná meg, hogy a szerződés a felek között létrejött, hatályba lépett és nem érvénytelen, abban az esetben is nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközik a szerződés megkötéséhez vezető felperesi magatartás miatt. E körben hivatkozott az EBH 2004.1143 számú döntésre és a 2/2010. (VI. 28.) PK véleményre.

A másodfokú bíróság jogszabályellenesen értelmezte a felperes kárenyhítési kötelezettségét. A felperes nem volt elzárva attól, hogy felhívja a koncessziós pályázat más résztvevőit, ajánlatukat fenntartják-e. A felperes a saját tulajdonában álló céggel kötött szerződést, amelyben a bérleti díj meghatározására a felperesnek ráhatása volt. Nem tekinthető ésszerűnek, hogy a felperes miért elégedett meg alacsonyabb bérleti díjjal a saját tulajdonú cégével, mint amennyi bevételre a koncessziós díj megfizetése alapján számított. Az eljárt bíróságok nem indokolták meg, miért nem vették

figyelembe azt a 4/2009. (III. 6.) önkormányzati rendeletben rögzített előírást, miszerint üzleti, piaci értékén kell az önkormányzati vagyon bérbeadásáról gondoskodni az önkormányzatnak.

A kárösszegezés megalapozatlan amiatt is, mert a képviselő-testület 2008. július 10-ei ülésén elhangzott, hogy a koncessziós díj meghatározását milyen módon tervezték meg, ennek alapján pedig egyértelmű, hogy a felperes által kárként érvényesített igény azon társaság adósságának a törlesztésére, illetve megszüntetésére volt betervezve, amely a jelenben is folytatja működését.

A felperes olyan kárt kíván érvényesíteni, ami valójában fel sem merült, mivel az érintett társaság nem került megszüntetésre, ezért a jogerős ítélet a Ptk. 340. §-ába ütközik. Amennyiben a létrejött érvényes és hatályos szerződést jogszerűen mondta fel a felperes, a bíróságoknak mérlegelnie kellett volna, hogy a kár okozásában azzal is közrehatott, hogy első alkalommal 2009. július 12-én nyilvánította ki, hogy a kintlevőségek kezeléséről szóló 4. számú mellékletet nem hajlandó aláírni.

A felperes, felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp.275.§ (2) bekezdése szerint kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között bírálhatta felül.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében állította: a felek között a koncessziós szerződés nem jött létre, mert a felek a szerződés lényeges feltételeiben nem állapodtak meg. A jogerős ítélet azonban helytállóan vetette el az alperes ezen érvelését.

A Ptk. 205. § (1) bekezdése értelmében a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A (2) bekezdés szerint a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. Nem kell a feleknek megállapodniuk olyan kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez. A (3) bekezdés kimondja: a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek, és figyelemmel kell lenniük egymás jogos érdekeire. A szerződéskötést megelőzően is tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.

A peres felek 2009. március 25-én aláírták a koncessziós szerződést. A megállapodásban olyan kikötés nem szerepelt, hogy a későbbiek során a 4. számú mellékletben rendezik majd a nemfizető fogyasztók tartozásainak kérdését. A tanúvallomások és a felek közti levelezés nem támasztja alá az alperes érvelését. Azzal, hogy a szerződés aláírását követően a felperes e tekintetben további egyeztetéseket folytatott, csupán együttműködési kötelezettségének

tett eleget.

A koncessziós szerződés 14.1 pontja kifejezetten azt tartalmazza, hogy a koncesszor a koncesszióköteles tevékenység megkezdésének időpontjától igénybe vett szolgáltatásokkal kapcsolatosan keletkezett fogyasztói hátralékok beszedéséért tartozik csak felelősséggel. Tehát a szerződés egyértelmű és határozott rendelkezést tartalmaz arra, hogy a kintlevőségek kit terhelnek.

Ez azt jelenti, hogy a felek a szerződés aláírásával megállapodtak abban, hogy a távhőszolgáltatás megkezdésétől a koncessziós társaság felel a díjak beszedéséért. Ez alól nem tettek kivételt, és nem szabtak olyan feltételt sem, hogy a felek e körben külön okiratban rögzített módon eltérően állapodnak meg a szerződés megkötése szempontjából lényegesnek tartott kérdésben. Amennyiben ily módon megállapodnak, az a szerződés módosítása lett volna.

A jogerős ítélet helytállóan állapította meg, hogy az alperesnek a szerződésben rögzítettekkel szemben a nem fizető fogyasztók tartozásának viselésével kapcsolatos szándékát határozottan és egyértelműen ki kellett volna nyilvánítania, és az abban való megegyezés esetén azt a szerződésben kellett volna rögzíteni vagy meg kellett volna tagadni a szerződés megkötését.

A gazdasági tevékenységgel foglalkozó, jogi képviselettel eljáró alperes a kifejtettek alapján nem hivatkozhat arra, hogy a szerződés nem jött létre, mivel a felek lényeges kérdésben nem állapodtak meg.

A jogerős ítélet a fentiekből következően - a felülvizsgálati kérelem álláspontjával szemben - vizsgálta az alperes szerződés létrejöttére vonatkozó álláspontját, és azzal kapcsolatban eleget tett a Pp. 221. §-ában meghatározott indokolási kötelezettségének.

A szerződés tartalmazta, hogy az önkormányzat a tulajdonában levő távhő ellátó közműveket üzemeltetésbe adja, a koncesszor pedig üzemeltetésbe veszi. Ez a rendelkezés egyértelműen rögzítette a koncessziós szerződés tárgyát. A szerződés 1. számú mellékletében csupán annak tételes felsorolása szerepelt. Ez a felek között nem volt vitatott, és az 1. számú melléklet valóban késedelmes átadása nem akadályozta a szerződés teljesítését.

Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az 1. és 4. számú mellékletben történő megállapodás mint a Ptk. 228. § (1) bekezdése szerinti feltétel tűzése megállapítható.

Ezt a 2009. március 24-i levél nem támasztja alá. A levél szerint az alperes azt közölte a felperessel, hogy a megküldött szerződés tervezetét elfogadják, amennyiben a további kérdések az előzetes megbeszélésekkel összhangban a koncessziós szerződésen kívül lesznek módosítva. Majd ezt követően március 25-én a felek aláírták a koncessziós szerződést, amelyben ilyen feltétel nem szerepelt. Ezt követően nem állítható, hogy az írásbeli szerződés tartalmától eltérően a felek az alperes által hivatkozott felfüggesztő feltételhez kötötték a szerződés hatályba lépését. Így tehát e körben a másodfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően értékelte a bizonyítékokat.

A koncessziós szerződés hatályba lépésével kapcsolatban a felülvizsgálati kérelem további jogszabálysértést nem állított.

A perben rendelkezésre álló bizonyítékok, a felek levelezése és a tanúvallomások alapján nem állapítható meg, hogy az alperes abban a lényeges körülményben tévedésben volt, hogy a 4. számú mellékletben megállapodásra fognak jutni a későbbiek során a felperessel, és ezt a tévedését a felperes okozta. Ezt az alperes a perben nem bizonyította. Az alperes aláírta a koncessziós szerződést, amely tartalmazta a nemfizető fogyasztók tartozásainak viselésére vonatkozó rendelkezést.

A felülvizsgálati kérelem jogi álláspontjával szemben a koncessziós szerződés nem ütközik jogszabályba sem.

A koncesszióról szóló 1991. évi XVI. törvény (Ktv.) 8. § (2) bekezdés d) pontja szerint a pályázati kiírásnak tartalmaznia kell a koncessziós tevékenység gyakorlásának pénzügyi-gazdasági feltételeit.

Az alperes érvelése szerint a szerződés a Ktv. és a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis, mert a pályázati kiírásban az szerepelt, hogy a tevékenység áfa-mentes, míg a szerződés szerint áfa-fizetésre kötelezett.

Miután a szerződés a jogszabálynak megfelelően, áfa-tartalommal együtt határozta meg a koncessziós díj összegét, ezért emiatt a megállapodás jogszabálysértő volta nem állapítható meg. Ez a pályázati kiíráshoz képest a szerződésben eszközölt módosítás legfeljebb megalapozhatta volna az alperes elzárkózását a szerződés megkötésétől.

A felülvizsgálati kérelem szerint jogszabálysértő a szerződés azért is, mert a Ktv. 7/A. §-ába ütköző módon a szerződéssel érintett vagyontárgyak a szerződés megkötésekor még nem képezték az önkormányzati törzsvagyon részét. E rendelkezés azonban az illetékes gazdasági kamara véleményének kikéréséről szól. A Ktv. 1. § (1) bekezdés d) pontja mondja ki, hogy ez a törvény állapítja meg az önkormányzati törzsvagyon részét képező helyi közutak és műtárgyaik, továbbá a helyi közművek működtetése koncessziós szerződés keretében történő átengedésének alapvető szabályait. A per tárgyát képező koncessziós szerződés a távhőrendszer működtetésének átengedéséről rendelkezett. A közmű törzsvagyonba utalása pedig utóbb önkormányzati határozattal megtörtént. Így tehát a szerződés jogszabálysértő volta ezen okból sem állapítható meg.

A koncessziós díj meghatározásának módja sem eredményezi a szerződés semmisségét, az ugyanis szerződés alapján az alperest terhelő teljesítési kötelezettség körébe tartozó kérdés, amely jelen esetben a szerződéskötés időpontjához és a tevékenység várható megkezdéséhez igazodott.

Azt is állította az alperes, hogy felmerülhet a szerződés nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütköző volta. Ennek azonban indokát nem

adta. Emellett az első- és másodfokú eljárásban az alperes erre az érvénytelenségi okra nem hivatkozott, így a felülvizsgálati eljárásban ezt már nem adhatja elő.

Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra: a felperes nem volt elzárva attól, hogy a koncessziós pályázat résztvevőit felhívja: fenntartják-e ajánlatukat.

A szerződés felmondását követően újabb koncessziós eljárás a fűtési szezon megkezdéséig már nem volt lefolytatható. A fogyasztóknak nyújtott szolgáltatás folyamatosságának biztosítása érdekében a felperes üzemeltetési szerződéssel tett eleget a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény 6. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségének.

Irreleváns az a felülvizsgálati érvelés, hogy a 2008. július 10-i képviselő-testületi ülésen miként tervezték meg a koncessziós díj meghatározását. A peres felek a koncessziós szerződés aláírásával megállapodtak annak összegében.

A jogerős ítélet helytállóan határozta meg a felperes kárát, amelynek során a Ptk. 340. § (1) bekezdésére is figyelemmel volt. Erre tekintettel állapította meg, hogy csupán a 2010. júliusáig járó koncessziós díj illeti meg a felperest. Ezt követően ugyanis már lehetősége volt arra, hogy újabb koncessziós pályázat kiírásával csökkentse az elmaradt haszonból eredő kárát.

A felperes azzal, hogy intézkedett a szolgáltatás nyújtásáról, eleget tett kárenyhítési kötelezettségének. A kárenyhítés körében nem róható a felperes terhére, hogy esetlegesen nem a legoptimálisabb megoldást választotta.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdésének megfelelően hatályában fenntartotta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése szerint kötelezte az alperest a felperes jogi képviselétének ellátásával felmerült felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

Budapest, 2013. április 10.

Dr. Mészáros Mátyás sk. a tanács elnöke, Böszörményiné dr. Kovács Katalin sk. előadó bíró, Dr. Baka András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

Vné

tisztviselő

